

Obok żądania stwierdzenia nieważności, skarżące domagają się na podstawie art. 235 i 288 ust. 2 WE odszkodowania w celu naprawienia szkód, jakie w swoim mniemaniu poniosły w następstwie spornych ograniczeń.

- (¹) Dyrektywa Komisji 2006/133/WE zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia flusilazolu jako substancji czynnej (Dz.U. L 349, str. 27).
 (²) Dyrektywa Rady z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2007 r. — Republika Słowacka przeciwko Komisji

(Sprawa T-32/07)

(2007/C 69/58)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Republika Słowacka (przedstawiciel: J. Čorba, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,
- utrzymanie zgodnie z art. 231 ust. 2 WE tych skutków zaskarżonej decyzji, na podstawie których skarżąca określa ilość całkowitą emisji i ich przydziałów dla operatorów instalacji położonych na jej terytorium, w przypadku gdyby Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił stanowiska przedstawionego w pkt 95 skargi,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. w sprawie krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych w latach 2008-2012 notyfikowanego przez Republikę Słowacką zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹).

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła przepisy art. 9 ust. 3 w związku z art. 9 ust. 1 i art. 11 ust. 2

dyrektywy 2003/87/WE oraz zasadę uzasadnionych oczekiwań w ten sposób, że nie uwzględniając krajowego planu rozdzielania zastosowała w zaskarżonej decyzji własną metodę ustalenia średniej rocznej maksymalnej ilości całkowitej przydziałów emisji, przejmując niesłusznie uprawnienie, które dyrektywa powierza państwu członkowskiemu.

Poza tym skarżąca twierdzi, że nawet jeżeli pozwana miałaby prawo do zastosowania własnej metody ustalenia ilości całkowitej przydziałów emisji, naruszyła ona zasadę współpracy między instytucjami Wspólnoty i organami państw członkowskich, nie konsultując się ze skarżącą przed przyjęciem zaskarżonej decyzji.

Ponadto pozwana naruszyła art. 9 ust. 3 w związku z art. 1, art. 9 ust. 1 i kryteriami 1-4 załącznika III do dyrektywy 2003/87/WE oraz ogólną zasadę proporcjonalności, ponieważ zastosowana przez nią metoda ustalenia ilości całkowitej przydziałów emisji nie uwzględnia konieczności zwiększenia produkcji energii elektrycznej na terytorium skarżącej z krajowych zasobów węgla z powodu obowiązku zamknięcia dwóch bloków elektrowni atomowej w miejscowości Jaslovské Bohunice.

W końcu skarżąca podnosi, że decyzja narusza wymogi formalne wystarczającego uzasadnienia.

- (¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32).

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 stycznia 2007 r. — Verband der Internationalen Caterer in Deutschland przeciwko Komisji

(Sprawa T-5/05) (¹)

(2007/C 69/59)

Język postępowania: niemiecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

- (¹) Dz.U. C 82 z 2.4.2005.